

Arrest

nr. 107 424 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 12 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Yves VERHELST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt :

“A. Feitenrelaas.

Volgens uw verklaringen bent u een Jatt Sikh, afkomstig uit Kiri Afgana, gelegen in de provincie Punjab. U bent in het bezit van de Indiase nationaliteit. Gedurende drie jaar volgde u een Bachelor Computer Science aan de Punjab Technical University in Chandigarh. U studeerde af in 2005 en ontving in 2006 uw diploma. Op 4 januari 2006 trad u in het huwelijk met S.S. Jullie beide families hadden het huwelijk geregeld en jullie hadden hiermee ingestemd. Hierbij waren door de familie van de bruidegom geen speciale eisen gesteld. Uw echtgenoot, die in Italië woonachtig was, kwam voor het huwelijk 16 dagen naar India. Alles verliep in een goede sfeer en na 16 dagen keerde hij terug naar Italië. U trok na het huwelijk in bij uw schoonouders in Mohaii (provincie Punjab). Het was toen dat uw problemen begonnen. Ofschoon uw familie reeds 35.000 euro Voor de organisatie van het huwelijk en 20.000 euro

extra aan uw schoonouders hadden betaald, begonnen deze laatsten te zeggen dat u hen niets had gegeven en wilden ze meer geld van u en uw familie. Ze eisten 50.000 euro extra. U werd onder druk gezet dit aan hen te bezorgen. Hierbij werd er fysiek en psychisch geweld tegen u gebruikt. U werd ondermeer geslagen en beperkt in uw bewegingsvrijheid. U vroeg aan uw echtgenoot om hem te mogen vervoegen in Italië. Dit werd evenwel steeds uitgesteld. Hij volgde hierin het advies van zijn ouders. Uiteindelijk kreeg u te horen dat u op 25 september 2006 met hen naar Italië zou vertrekken. Doordat uw familie niet met bijkomend geld over de brug was gekomen, gebeurde dit evenwel niet. Uw broer begon hierna te bemiddelen om u naar Italië te doen vertrekken. Uiteindelijk bekostigde uw broer zelf uw vertrek naar Italië. Op 4 oktober 2006 vertrok u naar Italië. Toen u daar de volgende dag aankwam, bleek van uw echtgenoot op de luchthaven geen spoor. Noodgedwongen diende u onderkomen te zoeken in een hotel en terug te vallen op de hulp van uw familie die afreisde naar Italië. Deze dienden te bemiddelen met uw echtgenoot om u in huis te nemen. In de gesprekken toen tussen uw familie en uw schoonfamilie werd een vergelijk gevonden. U kon intrekken bij uw echtgenoot. Twee à drie dagen na uw intrek bij hem, begonnen uw problemen opnieuw. U werd door uw echtgenoot uit het huis gezet. Uw vader, uw broer en enkele andere familieleden reisden toen andermaal af naar Italië. Daar aangekomen bleek dat het onmogelijk was tot een oplossing met uw echtgenoot en zijn familie te komen. Ze bleven geld van u en uw familie vragen. Hierop besloot u mee met uw familie naar België te komen. Op 31 oktober 2006 reisde u naar België. Sindsdien verblijft u onafgebroken in België. Uw broer en ouders verblijven hier ook. Sinds uw vertrek uit Italië heeft u geen enkel persoonlijk contact meer gehad met uw echtgenoot of zijn familie. De bedreigingen aan uw adres stopten ook. Het enige contact dat er sindsdien tussen uw familie en uw schoonfamilie is geweest, was toen uw vader in 2009 naar India afreisde en een advocaat contacteerde om de scheiding aan te vragen. Deze raadde overleg met uw schoonfamilie aan. Hij wou een scheiding via onderling overleg met uw schoonfamilie bekomen. Dit mislukte evenwel. In het gesprek dat uw vader toen met uw schoonfamilie had, verzetten ze zich hiertegen, bleven ze geld eisen en werd zelfs uw vader door de tegenpartij bedreigd. Tot op heden bent u nog niet gescheiden. Andere stappen werden sindsdien immers niet ondernomen. In 2009 diende u in België een verzoek tot de toekenning van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied in op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Dit verzoek werd op 6 augustus 2012 onontvankelijk verklaard. Dit ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 25 september 2012 werd u in uw woning door de politie opgepakt en overgebracht naar het Centrum voor illegalen te Brugge. Op 22 januari 2013 was u het voorwerp van een mislukte poging tot repatriëring. Op 8 februari 2013 diende u in België een asielaanvraag in. U vreest bij terugkeer naar India hernieuwde problemen met uw schoonouders. Bovendien lijdt u aan psycho-medische problemen als gevolg van de problemen die u in 2006 hebt gekend met uw echtgenoot en uw schoonfamilie. U heeft tevens uw lange verblijf en integratie in België aan als redenen waarom u niet naar uw land van herkomst kan terugkeren. U bent in het bezit van een kopie van uw diploma en uw oud paspoort. Ter staving van uw asielaanvraag legde u twee Belgische medische attesten, alsook artikels over de algemene situatie van de vrouw in de Indiase samenleving neer.

B. Motivering

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het tijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, Ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 1 juni 2012 werd Indië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

In casu dient te worden vastgesteld dat u uw beweende vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u pas een asielaanvraag indiende op 8 februari 2013 nadat u op 25 september 2012 door de politie werd opgepakt en werd opgesloten met het oog op repatriëring naar uw land van herkomst, alsook nadat op 22 januari 2013 een dergelijke poging tot repatriëring mislukte. U liet na voordien asiel aan te vragen. Dit ofschoon u reeds sinds 31 oktober 2006 op het Belgisch grondgebied verblijft. Een dergelijk handelen is echter niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielpcedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben, kan verwacht worden dat hij/zij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Als verklaring voor dit nalaten eerder asiel aan te vragen, gaf u te kennen aanvankelijk na uw aankomst in 2006 nog een oplossing met uw echtgenoot en schoonouders voor ogen te hebben gehad waarbij het uw achterliggende bedoeling was terug te keren naar Italië. Gevraagd waarom u dan geen asiel aanvraag nadat bleek dat er van een oplossing voor uw probleem en bijgevolg van een terugkeer naar Italië geen sprake bleek, antwoordde u vaag en ontwijkend dat u toen geen beslissing kon nemen aangezien er nog geen scheiding was (gehoorverslag CGVS, p. 7). Deze uitleg is volledig ontoereikend ter verantwoording van uw nalaten eerder asiel aan te vragen.

Bovenstaande bedenkingen ter zijde gelaten dient vooreerst vastgesteld te worden dat de door u aangehaalde problemen die geleid hebben tot uw vertrek uit India in 2006, met name de problemen die u kende met uw schoonouders, beperkt bleven tot de louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) sfeer. Nergens blijkt de betrokkenheid van een lokale of andere overheid bij voornoemde problemen. U verklaarde ook nooit enig problemen met uw autoriteiten te hebben gekend (CGVS, p. 14). Bovendien dateren deze problemen reeds van 2006 en heeft u sindsdien geen enkel persoonlijk probleem meer gekend met uw echtgenoot of schoonouders. De bedreigingen en geweldpleging aan uw adres stopten op het ogenblik dat u en uw echtgenoot in oktober 2006 uit elkaar gingen.

Voorts hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met uw schoonouders geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een terugkeer naar India in het geval van eventuele toekomstige problemen met uw schoonouders zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in India aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om te spreken van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U liet, luidens uw verklaringen, na* van de mishandelingen door uw schoonouders, persoonlijk aangifte te doen bij de politie. U verklaarde evenwel via een vriendin van u hiertoe een poging ondernomen te hebben. Uw verklaringen in dit verband missen evenwel overtuigingskracht, waardoor hieraan geen geloof kan gehecht worden. Zo wist u niet met zekerheid of deze vriendin van u toen effectief de politie heeft gecontacteerd. Zij zou u enkel gezegd hebben dat ze dit gedaan had. U herinnerde zich ook niet meer juist wanneer zij naar de politie ging. U vermoedde dat het ongeveer 4 maanden na uw huwelijk was. Of de aangifte die uw vriendin bij de politie zou gedaan hebben toen resulteerde in de opmaak van een FIR (First Information Report), was u tevens onbekend (CGVS, p. 11). Of uw vriendin uw problemen ook meldde bij vrouwenorganisaties, zoals u haar had gevraagd te doen, wist u evenmin. U had slechts een vermoeden dat dit niet gebeurd is (CGVS, p. 11). Gelet op bovenstaande vaststellingen is uw bewering dat de politie naliet uw zaak te onderzoeken dan ook een fouter blote bewering die u geenszins stoeit op objectieve elementen (CGVS, p. 11). De bedoeling van het indienen van een Wacht is precies om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Internationale bescherming kan bovendien pas worden toegekend wanneer blijkt dat alle redelijke mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming in eigen land zijn uitgeput, hetgeen u geenszins gedaan heeft.

Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt waarom u zich omwille van de door u beweerde problemen met uw schoonouders in Mohaii niet elders in India zou kunnen vestigen. U verklaarde voor uw huwelijk woonachtig te zijn geweest op twee andere locaties, met name uw geboorteplaats Kiri Afghane en in Chandigarh, waar u gedurende drie jaar studeerde en uw Bachelor Computer Science behaalde. U maakte geen melding van problemen op deze locaties. U bent bovendien een hogeropgeleide vrouw wat u moet toelaten uw leven verder te zetten in een ander deel van India. Toen u werd gevraagd waarom u zich niet elders kon vestigen, gaf u als antwoord dat u niet weet waar u daar dan moet gaan wonen, dat u alleen bent, dat uw familie elders woont, dat u er geen werk zal vinden en nog steeds stress hebt ten gevolge de gebeurtenissen die u in 2006 kende (CGVS, p. 12 en 13). Uw verwijzing naar uw familiale situatie en naar het feit dat u er geen werk zal vinden, zijn echter motieven die op zich geen

verband houden met de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie of met de redenen bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft de door u aangehaalde psycho-medische problemen die zouden teruggaan tot uw problemen met uw echtgenoot en schoonouders in 2006, dient vastgesteld te worden dat u naliel hiervoor ooit in België een psychiater of psycholoog te contacteren. Ofschoon u tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde in België medicijnen, tegen de stress te nemen, slaagde u er ook niet in de naam van dit/deze medicijn(en) te geven. U slaagde er ook niet in de door u beweerde psycho-medische problemen afdoende te staven met attesten. De door u neergelegde medische attesten ondersteunen deze bewering niet. Voorgaande vaststelling zet de waarachtigheid van uw mentale gezondheidsproblemen fundamenteel op de helling. U heeft bijgevolg onafdoende aannemelijk gemaakt dat psycho-medische problemen een eventueel intern vestigingsalternatief in de weg zou staan.

In het licht van voorgaande vaststellingen kunnen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus u niet worden toegekend.

Met betrekking tot de door u neergelegde artikels dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Een eerste middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster stelt wat volgt :

"Schending van art. 8 E.V.R.M.

Bovendien is het steeds zinvol om enige verblijfsaanvraag in te dienen wanneer een vreemdeling bijzondere familiebanden heeft met België, zoals in casu. Zo kan een vreemdeling die nauwe familiebanden heeft met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België zich beroepen op art. 8 E.V.R.M. om een verblijf te bekomen. Art. 8 E.V.R.M. kan zowel gebruikt worden om de buitengewone omstandigheden aan te tonen als ter staving van de motivering ten gronde.

Bovendien aanvaardt de Raad van State ook de mogelijkheid dat zelfs een toekomstig gezinsleven valt onder de toepassing van art. 8 E.V.R.M., temeer nu verzoekster een aantrekkelijke jonge vrouw betreft (32 jaar) en goede contacten onderhoud met enkele single mannen. Wanneer aldus verzoekster kenbaar heeft gemaakt dat zij haar leven in België met een onderdaan wenst uit te bouwen, kan een weigering gekoppeld aan een gedwongen verwijdering van het grondgebied een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaken, dat bovendien disproportioneel is, temeer niet kan verwacht worden dat het gezinsleven onmogelijk op een gelijkaardige manier kan worden uitgebouwd in haar land van herkomst. Verzoekster verliest namelijk haar materieel en sociaal draagvlak."

2.1.2. Artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.1.3. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu verwijst verzoekster naar *“bijzondere familiebanden met België, zoals in casu”*. Zij stelt verder dat ook de mogelijkheid van een toekomstig gezinsleven onder de toepassing valt van artikel 8 van het EVRM en dat zij, als aantrekkelijke vrouw van 32 jaar goede contacten heeft met enkele single mannen. Zij heeft dus kenbaar gemaakt dat zij haar leven in België met een onderdaan wenst uit te bouwen, en een gezinsleven onmogelijk op een gelijkaardige manier kan worden uitgebouwd in haar land van herkomst. Verder stelt zij dat zij haar materieel en sociaal draagvlak verliest.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster op geen enkele wijze toelicht met wie zij deze bijzondere familiebanden in België zou hebben, zodat op geen enkele wijze kan worden uitgemaakt of er sprake zou kunnen zijn van een door artikel 8 van het EVRM bestaand gezins- of familieleven. Waar verzoekster stelt dat zij als jonge vrouw contacten heeft met enkele single mannen, toont zij evenmin aan dat zij met één van hen een daadwerkelijk gezinsleven heeft zoals bedoeld in de voormelde bepaling, meer nog: door hier aan toe te voegen dat zij aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij hierdoor haar leven in België met een niet nader genoemde onderdaan wenst uit te bouwen, geeft zij in wezen te kennen dat dit thans nog niet het geval is.

Verzoekster, die zij zich overgeeft aan hypothesen en vage en algemene beschouwingen, blijft dan ook in gebreke om met concrete elementen aan te tonen dat zij thans in België een gezinsleven heeft dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Eenzelfde vaststelling dringt zich op ten aanzien van de loutere algemene bewering dat zij haar *“materieel en sociaal draagvlak”* verliest bij een verwijdering van het grondgebied, voor zoverre daaruit al zou kunnen worden afgeleid dat zij hiermee doelt op het beweerdelijk bestaan van een privéleven.

2.1.9. Aangezien noch een gezinsleven, noch een privéleven in België is aangetoond, maakt verzoekster geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.2. De overige in het verzoekschrift opgeworpen middelen zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing tot weigering van inoverwegingname van verzoeksters asielaanvraag.

2.3.1. Een derde middel luidt als volgt :

“Economisch klimaat tegen vrouwen (vrouwenhaat)

Het commissariaat - Generaal verwijst naar de scholingsgraad van verzoekster (bachelor Computerwetenschappen).

Dit wordt ten onrechte gezien als een element in het voordeel voor haar terugkeer (terugkeer en vestiging elders in India, werken,...). Integendeel dient zulks te worden gezien als een nadelig element, nu duidelijk blijkt dat net de toegekomen scholing van vrouwen (hoger intellectueel niveau dan de Indiase mannen) de voedingsbodem vormt van de toenemende vrouwenhaat. De snelle economische en sociale ontwikkeling in India heeft de vrouwenhaat in het land alleen maar doen toenemen (diep geworteld).

Er heerst een ‘identiteitscrisis’ bij de man in de Indiase patriarchale samenleving, waar mannen - in het algemeen - als waardevoller worden beschouwd dan vrouwen en jongens tijdens de opvoeding meer privileges genieten dan meisjes. Onafhankelijke vrouwen zijn zeer onrustwekkend voor de Indiase mannen en hun antwoord is er één van geweld!

Vrouwen worden uitsluitend beschouwd als de oorzaak”.

2.3.2. Een vijfde middel luidt als volgt :

“Geen laattijdige aanvraag

Het commissariaat - Generaal verwijst naar de laattijdige aanvraag van verzoekster

De aanvraag is in se niet laattijdig.

Immers, is verzoekster naar België gekomen (2006) en alhier woonachtig en ingeburgerd (taallessen, cursussen, werkaanbiedingen,...). Sedert haar komst in België op 31.10.2006 (via Italië) heeft zij geen rechtstreeks contact meer gehad met haar man of met haar schoonouders en is de bedreiging opgehouden. Door haar verblijf hier was zij eindelijk verlost van de problemen met haar schoonfamilie (bedreiging voor geld, mishandeling, foltering,...).

Verzoekster heeft ook aangegeven aanvankelijk bij haar aankomst in België nog een oplossing met haar echtgenoot en diens familie voor ogen te hebben gehad, waarbij het de achterliggende reden was om ooit terug te keren naar Italië.

Het is pas door het reëel worden van de uitwijzing (gedwongen opsluiting en poging repatriëring d.d. 22.01.2013.) - na de eerdere verzoeken art. 9bis Vw. - dat zij beseft terug te worden gestuurd naar het land waar alles begon (India) en zii het risico loopt opnieuw te worden onderworpen aan al de verwerpelikheden van haar schoonfamilie en van de publieke opinie. Dit besef heeft bijgedragen tot een nieuw psycho - sociaal trauma.

Medische attesten werden bijgebracht.”

2.3.3. Het derde en vijfde middel worden samen beoordeeld. Uit de uiteenzettingen blijkt dat verzoekster, die zich verzet tegen de motieven van de eerste bestreden beslissing, de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

2.3.4. Er dient te worden benadrukt dat de Raad zich als annulatierechter niet in de plaats mag stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.5. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te stoelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

De wetgever heeft in deze specifieke procedure voorzien, met name het niet in overweging nemen van de asielaanvraag van asielzoekers afkomstig uit landen die zijn aangemerkt als veilig land van herkomst en waarbij uit de verklaringen niet duidelijk blijkt dat er redenen zijn om in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut. Met het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 1 juni 2012, hierna: het KB van 26 mei 2012) is een lijst van veilige landen van herkomst vastgelegd.

Artikel 1 van het KB van 26 mei 2012 luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- India
- Kosovo
- FYROM
- Montenegro
- Servië”

2.3.6. In casu kan verzoekster niet betwisten dat India, waarvan zij verklaart dat het haar land van herkomst is, als veilig land wordt beschouwd.

2.3.7. In de aanhef van het verslag aan de koning bij het KB van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst.”

In fine van het verslag aan de koning bij het KB van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekster dus niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (BS 4 oktober 1953, hierna: het vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.8. In de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging wordt genomen omdat zij afkomstig is uit een veilig land van herkomst en dat haar asielaanvraag enkel in overweging kan worden genomen indien zij duidelijk aantoonde dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, wat zij in casu niet doet.

2.3.9. De verwerende partij heeft gesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij geen intern vestigingsalternatief heeft om zich aan de problemen met haar schoonfamilie te onttrekken, in eerste instantie omdat zij voor haar huwelijk op twee andere locaties zou hebben gewoond, daar geen problemen zou hebben ondervonden en er dus van kan worden uitgegaan dat zij als hogeropgeleide vrouw haar leven elders zou kunnen verderzetten. Verzoekster werpt dienaangaande op dat de toegenomen scholing van vrouwen de voedingsbodem vormt van toenemende vrouwenhaat omwille van de Indiase patriarchale samenleving, die antwoordt met geweld.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster, gevraagd naar de reden waarom zij zich niet elders kan vestigen, antwoordde niet te weten waar zij dan wel moet wonen, dat haar familie elders woont, zij geen werk zal vinden en nog steeds stress ondervindt van de problemen uit 2006. Overigens kan worden gesteld dat de informatie die verzoekster bijbracht te algemeen van aard is om aannemelijk te maken dat er substantiële redenen zijn waaruit blijkt dat in haar specifieke omstandigheden, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Zo werd het ook reeds in de bestreden beslissing gesteld : *“Met betrekking tot de door u neergelegde artikels dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.”*

2.3.10. Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekster pas voor de eerste keer een asielaanvraag indiende in februari 2013, nadat zij werd opgesloten met het oog op repatriëring, terwijl zij reeds sedert 31 oktober 2006 op Belgisch grondgebied verblijft, hetgeen niet in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekster stelt dat haar aanvraag niet laattijdig is, dat zij sedert haar komst in België in oktober 2006 geen rechtstreeks contact meer had met haar man of schoonouders en zij dus eindelijk verlost was van de problemen, dat het de achterliggende reden was om ooit terug te keren en dat het pas door het reëel worden van de uitwijzing na eerdere verzoeken op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat zij besepte bij terugkeer naar India opnieuw te worden onderworpen aan al de verwerpelikheden van haar schoonfamilie en de publieke opinie hetgeen heeft geleid tot een nieuw psycho-sociaal trauma. Medische attesten werden bijgebracht, zo stelt verzoekster.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in wezen beperkt tot het herhalen van haar eerdere verklaringen doch daarmee niet aantoont dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij zo snel mogelijk de beschermingsmodaliteiten zou aangrijpen, dat verzoeksters houding desbetreffend niet in overeenstemming is met het bestaan van een daadwerkelijke vervolgingsvrees of een reëel risico voor ernstige schade en dat haar verklaringen desbetreffend niet toereikend zijn om te verantwoorden waarom zij pas in 2013 asiel vroeg voor feiten die zich in 2006 hadden voorgedaan nu zij niet aantoonde waarom zij, nadat bleek dat een oplossing voor haar problemen met haar schoonfamilie en haar man niet mogelijk was, op dat moment dan geen asiel vroeg.

2.3.11. In de mate dat verzoekster nog verwijst naar het feit dat haar nakende terugwijzing tot een nieuw psycho-sociaal trauma heeft bijgedragen, en zij medische attesten heeft bijgebracht, dient erop te worden gewezen dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat ofschoon verzoekster haar psychische problemen terugbracht tot de gebeurtenissen van 2006, zij in België daarvoor nooit een psycholoog of psychiater contacteerde, zij weliswaar verklaarde medicatie te nemen tegen de stress doch de naam daarvan niet kon geven en de door haar neergelegde medische attesten haar psychomedische problemen niet ondersteunen. Inderdaad blijken de medische attesten die zich in het dossier bevinden geen soelaas te bieden. Het betreft enerzijds een attest van een dokter die verklaart dat verzoekster sedert 2008 af en toe op consultatie komt, *“bij medische problemen”*, en anderzijds een attest met betrekking tot de medicatie die verzoekster nam voor aanhouden hoesten met normale longfoto en normaal bloedbeeld en tegen hoofdpijn, en waarbij wordt verwezen naar *“hoestremmers”* en *“calmantia”* zodat verzoekster, gelet op alle vaststellingen die hiervoor werden geparafraseerd, niet kan volstaan met een verwijzing naar haar psychische situatie en de bedoelde medische attesten teneinde de motivering in een ander daglicht te stellen.

2.3.12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het derde en vijfde middel niet gegrond zijn. Verzoekster heeft niet aangetoond dat de verwerende partij bij de adstructie van de geviseerde motieven niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zij die niet correct zou hebben beoordeeld of zij op grond daarvan op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit zou zijn gekomen. Aangezien deze motieven de

bestreden beslissing kunnen dragen, moet het motief met betrekking tot de interne bescherming als overtollig worden aangemerkt, zodat verzoekster geen belang heeft bij het eventueel gegrond verklaren van een grief die ertegen is gericht. Het tweede middel is aldus niet ontvankelijk, gezien het is gericht tegen het bedoelde overtollige motief.

2.4.1. Het vierde middel luidt als volgt:

“Negatief of beperkt reisadvies India door Buitenlandse Zaken

Het reisadvies van India gegeven door Buitenlandse Zaken is manifest in tegenstrijd met de eigen aangenomen bepalingen in het opgesomde KB (veilig land).

Immers, indien een land als veilig valt te beschouwen, dient men de eigen onderdanen niet te waarschuwen en geldt er geen algemene status van waakzaamheid.

Omtrent de algemene veiligheid is waakzaamheid geboden (terreurdreiging). In bepaalde regio's is er een precaire veiligheidssituatie of wordt er zelfs afgeraden er te komen. En last but not least bevat het advies een specifiek risicobepaling voor vrouwen (intimidatie en seksuele aanranding), waarbij westers georiënteerde vrouwen zelf voorzorgsmaatregelen dienen te nemen naar kledij, gedrag en verplaatsingen!!”

2.4.2. Het middel is niet ontvankelijk, in eerste instantie omdat er geen geschonden geachte rechtsregel of -beginsel in kan worden ontwaard en verder omdat het luidens de bewoordingen ervan gericht is, niet tegen de thans bestreden beslissing, maar tegen het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, dat niet het voorwerp uitmaakt van het onderhavige beroep. Overigens dient erop gewezen dat het reisadvies waarnaar de verzoekende partij verwijst, irrelevant is daar het niet eerder werd voorgelegd bij de verwerende partij en niet slaat op haar concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers –niet voor inwoners - van het betrokken land (RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd griffier

mevr. A. DENYS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS